

RAZPORED SV. MAŠ

16.08.2021 PONEDELJEK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=16.8.2021	KRIŽ ob 19h	+ V ČAST SV. ROKU, Križ 197 ob krstu Roka
17.08.2021 TOREK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=17.8.2021	KRIŽ ob 19h	V ČAST SV. ROKU, Križ 145
18.08.2021 SREDA	Božja beseda: https://hozana.si?datum=18.8.2021	KRIŽ ob 19h	+ ALEKSANDER KOBAL, pn. sorodnikov
19.08.2021 ČETRTEK	Božja beseda: https://hozana.si?datum=19.8.2021	KAPELA OB 19H	++ SLAVKO in ALBINA, Tomaj 120
20.08.2021 PETEK Bernard, opat	Božja beseda: https://hozana.si?datum=20.8.2021	KAPELA OB 19H	V DOBER NAMEN, pn. ŽVAB - Dutovlje
21.08.2021 SOBOTA Pij X., papež	Božja Beseda https://hozana.si?datum=21.8.2021	TOMAJ 13H	POROČNA SV. MAŠA
22.08.2021 21. NEDELJA MED LETOM	Božja Beseda: https://hozana.si?datum=22.8.2021	KAZLJE 8.30 TOMAJ ob 10.00	+ ZVONKO SKAPIN, Kazlje 16a pn. Kazlje 50 ZA ŽIVE IN POKOJNE V ŽUPNIJI

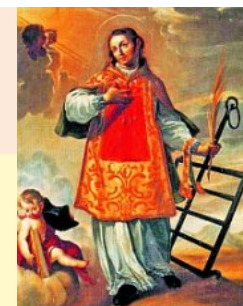

Pozdravljena, Kraljica, mati usmiljenja, življenje, veselje in upanje naše, pozdravljena! K tebi vpijemo izgnani Evini otroci, k tebi zdihujemo, žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem

izgnanstvu Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa.

ŽUPNIJA TOMAJ
OZNANILA ZA: TOMAJ, AVBER in KAZLJE
20 NEDELJA MED LETOM
MARIJINO VNEBOVZETJE

Štev.:34/LETO IX.

15.AVGUST 2021

Bog povišuje nizke
Iz svetega evangelija po Luku (Lk 1,39-56)
Tiste dni je Marija vstala in hitro šla v gore, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta slišala Marijin pozdrav, je poskočilo dete v njenem telesu; in Elizabeta je bila napolnjena s Svetim Duhom in je vzkliknila z močnim glasom: »Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa! In od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, je od veselja poskočilo dete v mojem telesu. Blagor ji, ki je verovala; kajti izpolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod!«
Marija pa je rekla: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju. Kajti ozrl se je na nizkost svoje dekle. Glej, blagrovali me bodo odslej vsi rodovi. Kajti velike reči mi je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime sveto. Od roda do roda traja njegovo usmiljenje tistim, ki mu v strahu služijo. Moč je pokazal s svojo roko, razkropil je tiste, ki so napuhnenih misli. Mogočne je vrgel s prestola in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne.

Sprejel je svojega služabnika Izraela in se spomnil usmiljenja – kakor je govoril našim očetom – do Abrahama in njegovega roda na veke.« Marija pa je ostala pri Elizabeti nekako tri mesece, potem se je vrnila na svoj dom.

Telefon: **041 649 617**; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>.

TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

ŽENA OBDANA S SONCEM

Ko se ustavimo, da bi meditirali na ta praznik Marijinega vnebovzvetja v nebesa, se zdi, da je to eden od ključev branja: Dejansko obstaja velika razlika med romarjem in potepuhom, ki je v cilju, in upanjem, da ga dosežemo! Popotnik in romar lahko hodita po isti cesti, srečata iste ljudi, se soočata z enakimi boji, vendar romar ve kam gre, popotnik ali potepuh pa ne. Romar se na pot sooča z upanjem tistega, ki ve, kaj je vse potrebno za dosego cilja! Ta praznik Marijinega vnebovzvetja z dušo in telesom nas spominja, da smo v svojem življenju romarji in ne potepuhi; da naša zgodovina, ki jo vodi ljubezen do Boga, ni posejana z nesmiselnimi epizodami, ki nas vržejo z ene strani obale življenja na drugo, ampak nas

potiskajo k cilju!

Že pred razglasitvijo dogme o Marijinem Vnebovzvetju, ki je bila zarzlagšana šele leta 1950, so mnogi veliki umetniki poskušali dati Marijinemu vnebovzvetju vidno obliko. Soočeni z njihovimi deli naš pogled skoraj vedno pritegne nekakšno potovanje navzgor, med začudenjem tistih, ki gledajo od spodaj, in slovesnim veseljem nebes, ki Marijo pozdravljajo v vsej njeni ženski telesnosti, ki jo spremljajo in pogosto podpirajo angeli. Med to žensko in nebesi naše razmišljanje razume kot božji kraj, simbol božanske resničnosti, ki se ujema z vsem človeškim, ne da bi se z njo zamenjal. Marija ne sme zapustiti ničesar svojega človeškega, da bi vstopila v ta nebesa. Zato Marija ni nekakšna boginja v mitološkem pomenu besede.

Še več, ravno to človeško je Bog prosil in ljubil, naj v Jezusu vzame naše »meso«, se pravi celotno človeškost, da se v nas lahko sreča s srcem in telesom človeka, torej s celoto telesa in duha.

Na začetku slave, o kateri danes razmišljamo, je milost pogleda.

Končni izid Marijinega življenja je zrel plod Božjega pogleda, ki je počival v pogojih majhnosti in revščine.

Skromnost, o kateri govorimo, v resnici ni krepot, ampak dejstvo, na katero Marija gleda z vedrino: ni imela socialnega, kulturnega ali verskega posebnega statusa, ki bi ji dalo kakršno koli zunanjo vidnost. Pripadalo je ljudem, za katere se je zdelo, da nimajo velikega vpliva na javno življenje, ki so navajeni močno računati predvsem na Boga Izraela, Boga, ki posluša molitev ubogih in ne pozabi na krik prizadetih.

Marija se tako znajde v tem svojem skromnem stanju z Božjim pogledom, ki prepozna njeno pripravljenost: s preprostimi očmi je videla čisti Božji pogled, ki sedaj počiva na njenem življenju, ker je spoštljiv do njene svobode, poln želje, da bi se med ponižanimi in razžaljenimi naredil ta Veliki Bog Izraela majhen, da sklene z ljudmi novo zavezanost, novo zavezo Izraela z Bomo. V luči tega božanskega pogleda je Marija lahko zaupno zaupala svoje življenje temu Božjemu načrtu. Vsaka generacija ve, da se mora spopasti s sumom, da kača namiguje Adamu o božji dobroti, pred očmi katerega bi se bilo bolje poskušati skriti.

Marija pa nasprotno kot Nova Eva priznava Besedo, ki meni, da je Božji pogled vir blagoslova in ne strahu:

»Gospod naj da sijati svoje obličje nad tabo in naj ti bo milostljiv.

Gospod naj dvigne svoje obličje nadte in ti podeli mir.« (4 Mz 6,25-26). Marija ve, da je največja tema prevara, da se ne počutite več zaščiteni pred dobrimi očmi Očeta, ko postane pot pretežka. Izraelci, ki molijo, so se naučili zanašati na zaupanje, da Bog vidi naše korake tudi v najtemnejših življenjskih dogodkih, tudi v skrajni revščini, ko ne morejo storiti ničesar, ampak molčati ob vznožju križa, tudi v tiho praznino velike sobote, saj si: »Videl si muko in žalost, gledaš, da jih vzameš v svoje roke. Slabotni se prepušča tebi, siroti si postal pomočnik.« (Ps 10,14) Pot do vnebovzvetja v nebesa – je rezultat slave, ki pa se torej začne z revščino, ki je neizpodbitno izpostavljena Božji luči in iz čistega srca, ki vidi Boga kot svojega Odkupnika.

Tisti, ki je »se je ozrl na nizkost svoje dekle«, da bi dosegel velike stvari, še naprej upira isti pogled ljubezni tudi na našo ponižnost, na naše bitje, v resnici in ne zaradi naših kreposti, ampak iz čiste Božje ljubezni do človeka, ki se znajde pred Njim kot ubog in majhen.

S prevzetnostjo in ponosom, s sitostjo in močjo ne bomo sprejeti, lahko pa že tukaj in zdaj nebesa začno naseljevati naše srce in nam prinesejo nov dah svobode.

« Mogoče je vrgel s prestola in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne...« (Lk 1,56). Bog odrešenja nas osvobaja skrbi, da bi morali razmišljati, kako bi bili malo večji in vidnejši; osvobaja nas, da moramo braniti ali osvajati položaje oblasti; osvobaja nas skrbi, da bi si napolnili roke s toliko stvari, ki so zdaj

nepogrešljive. Kdor se izpostavi božjemu pogledu, odkrije Njegovo ljubezen, se pusti osvoboditi sebičnosti, ki duši življenje in ki, ugnježena v srcu vsakega človeka, izkrivlja in kvari odnose celotne družbene strukture, kajti greh, tudi osebni zastruplja celotno družbo.

Z Marijo lahko torej končno pojemo Magnificat za dar tudi naše revščine, za vsako življenjsko situacijo, v kateri se ta kaže na bolj občutljiv način. Naše skromno stanje je resnica, ki nas osvobaja, vrata, ko se nam na široko odpira nebo Božjega neskončnega usmiljenja, ki ga lahko delimo z brati in sestrami. Smo nekaj korak zaupanja, da prestopimo ta prag zagledanosti vase. Vnebovzetje – ki je polnost občestva z Bogom – je dar Marijinemu da, njenemu koraku ponovnega zaupanja na celotni poti človeškega obstoja.

Starejša sestrična ali teta Elizabeta odlično dojame koren sreče, naravo veselja, ki jo danes vidimo sijočo v vsej svoji polnosti: »Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!« (Lk 1,45).

Marijino blaženost je obljubljena tistim, ki verjamejo v izpolnitev Gospodove besede, tistim, ki prepoznajo enega edinega in pravega Vsemogočnega in njegove najbolj zaželeni in vzvišene prestole: »maternico device«, »jaslice začasnega prenočišča«, »nasmeh, ki spet cveti na obrazu ubogih«, »milost, ki grešnike vrača v dobro življenje«, »zlomljen kruh«, »dve prekrizani leseni deskikriža«. Tu razkrije moč svoje roke z zmago ljubezni nad smrtjo. Na začetku vnebovzvetja je torej Jezusova pasha in vera v njegovo smrt in vstajenje. Za to vero vsak človek, ki v Adamu prejme dediščino smrti, prejme večno življenje v Gospodu Jezusu. Vera, ki nas povezuje z Jezusom na poti tega življenja, tudi v zadnjem popolnem dejanju zaupanja »Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!« (Lk 23,42), je že del nebes »Resnično, povem ti: Danes boš z menoj v raju.« (Lk 23,43). Marija danes sije pred nami predvsem kot ženska vere. Njeno vnebovzetje, ne samo pot navzgor, je zadnje odločilno dejanje, da se zaupa Očetu, dokončna zaupanja vredna opustitev, ki se ob smrtni uri znova ponovi: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1, 38). Božja nebesa se nato odprejo kot stanovanje za Marijo, kot stanovanje za njeno srce in telo, ki je nekoč pozdravilo nebesa, ki so se spustila na zemljo, Božjega Sina; kot stanovanje za vse njeno človeštvo, olepšano z milostjo, s katero jo je napolnil Bog; kot bivališče za ves svoj obstoj, prabljen za razmišljanje o skrivnostih ljubezni v Jezusovem mesu.

Freske Marijinega vnebovzvetja si je treba ogledati in se spomniti tistih iz oznanjenja. Skupaj naslikati lok Marijinega življenja kot dialog med nebom in zemljo, med Bogom, ki sestopi, da bi ponižnim podaril milost in njihovo življenje naredil plodno, in človekom, ki se odpre veri in naredi prostor za ljubezen do Boga, ki razbremeni srce in prisotnost kakršnega koli bremena sebičnosti. Samo v tem dialogu se srečata nebo in zemlja, Bog in naše človeštvo v pesmi zveste ljubezni, kot jo je zapela Marija.

Marija v nebesih je znamenje in praznik upanja za vse nas. Izpolnitev sreče nas čaka kot cilj poti, ki odslej osvetljuje naše obraze in korake, ne zato, ker zmagujejo po logiki sveta, ampak zato, ker smo močni v prepričanju, da nas Bog ljubi v naši revščini, kot ponižna bitja, vendar nikoli ponižana zaradi njegovega pogleda dobrote, otroci, ki že lahko delijo tudi drugim pogled njegove Ljubezni, ki se vedno daje sama sebi.

Zato se danes na poseben način pridružujemo generacijam, ki opevajo Marijino blaženost in v njej ter z njo veselo pojejo hvalnico zahvale Božjemu usmiljenju, morda v skromnosti naših svetišč in majhnosti občestev, ki pa smo vseeno žarek upanja v svetu, ki se utaplja v ocean sovraštva in obupa. Glejmo na Marijo v nebeski slavi, ki je obsijana s soncem z dvanajstimi zvezdami.